

Despre blesteme

Moto: „*Blestemul Domnului este în casa celui rău*”

(*Pildele lui Solomon*, Cap. 3, al. 33)

Nu am aflat încă, până acum, dacă în istoria culturii umanității a existat sau există un „*manual*”, care să te învețe arta adânc-misterioasă de a blestema, iar cât privește blestemul în sine, singura carte ce-ți poate veni în ajutor este „*Biblia*”, deoarece în ea se face adeseori referire la puterea distructivă, malefică a blestemului, mai ales a efectelor folosirii sale.

Oricine, cred, e îndreptățit să creadă că blestemul aparține vrăjitoriei, magiei negre, lui Moloh, însă lucrurile nu stau chiar așa!

Pe parcursul lucrării de față, cititorul va rămâne surprins, de-a dreptul șocat, schimbarea viziunii sale fiind nu doar de natură emoțional-afectivă, ci va avea posibilitatea să se convingă că, între Cer și pământ, există permanent un flux de informație, am putea spune, dar nu oricine poate, ori nu-i îngăduit, să aibă acces la un asemenea „*dialog astral*”; că Bunul Dumnezeu e singurul care săpânește „*legile cerului și ale pământului*” (le-am putea numi „*legile fizicii universale*”, însă în cazul blestemelor e vorba de o nouă formă de energie, ce derivă, totuși, din același șuvoi energetic universal, din același Duh al luminii gânditoare), iar de aici pornind ar trebui să excludem din capul locului, ideea că blestemul este un fel de chiromanție vestitoare a prăpădului planetar.

Nu, nici vorbă, deși la baza sa (după cum vom vedea) stau nici mai mult, nici mai puțin, Tablele Legii lui Moise, marele prooroc, cel dintâi, de fapt, care a înțeles că orice abatere de la poruncile divine aduce după ea moartea! În cel mai fericit caz, aduce suferință, chinul, jalea!

Tocmai de aceea am găsit de cuviință să respect, pe cât posibil, ordinea cronologică a blestemelor consemnate de Sfânta Scriptură, spre a înțelege că ordinea universală presupune înțelepciune, adică teama de Domnul și de poruncile Lui, de la care nu trebuie să ne abatem nicicum. Altminteri, atragem asupra noastră blestemul!

Iată de ce am considerat că este extrem de important episodul nerespectării poruncii divine, pe care Domnul a dat-o lui Adam și Evei, pe când aceștia se aflau lângă „*pomul vieții*”, în mijlocul Raiului, neavând altceva de făcut, decât să nu încalce porunca dată: aceea de a nu gusta din „*pomul cunoștinței binelui și răului*”:

„*Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit*”.

(*Biblia – Genesa*, Cap. 2, al. 16 și 17)

Iată, însă, că omul e supus greșelii dintru-nceput, căci Însuși Bunul Dumnezeu regretă, la un moment dat, că l-a creat, deși-l făcuse, cum bine zice, „*după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*”; „*parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut*”, iar de aici deducem (și nu cred că voi face o blasfemie, de vreme ce ni se sugerează chiar de către „*Biblie*”!) că la crearea omului n-a luat parte doar Dumnezeu, ci și alții!

Eu înclin să cred că e vorba de o civilizație astrală greu de imaginat de mintea noastră, dar, de vreme ce renumitul cercetător, istoric și teolog, Giovanni Filoramo, împreună cu un grup de remarcabili cercetători ai culturii universale hieratice ne spune clar (în „Manualul de istorie a religiilor”, net superior „Tratatului de istoria religiilor” al lui Mircea Eliade) că „pentru prima dată, Divinitatea a coborât la Kish (localitate consemnată și în Biblie) și la Eridu”, adică în spațiul sumerian, cuprins între S. Mesopotamiei și NV Iranului de azi, de ce n-am crede că, într-adevăr, ființa noastră a fost creată de o civilizație astrală net superioară celei de azi?! Nu spunea, cu ceva ani în urmă, un mare prelat de la Vatican, că nu suntem singuri în Univers?! Că D-zeu nu ne-a creat doar pe noi?!

De ce n-am avea motive să-l credem, de vreme ce, la ora actuală, Vaticanul deține cel mai performant telescop din lume, după NASA, unde el merge în fiecare an, de studiază 3-4 luni?!

Să revenim, însă, la primele blesteme consemnat de „Biblie”, pentru a ne da singuri seama că ordinea firească a legilor cerurilor și ale pământului trebuie respectată întocmai! Altminteri, se rupe acel flux informațional, dinspre marele șuvoi energetic, care face ca întreg Universul să se rotească, spre noi, pământeni – colonie divină, supusă (și va fi, în veac) greșelii.

Dacă în vremea lui Moise (acum, aproximativ 3500 de ani) acel flux informațional, acea cale de comunicație era accesibilă datorită implicării directe a lui Dumnezeu (vezi dialogul dintre Moise și Creator, de pe Muntele Sinai) ori prin intermediul Chivotului Domnului (cărui „îi place să stea la întuneric”, cum spunea Solomon, acum Chivotul aflându-se în partea de miazănoapte a Templului lui Solomon din Ierusalim, poate în Poarta Oilor, pe unde, la venirea Sa, va intra Domnul nostru Iisus Hristos), adeseori prin vise (vezi cazul lui Moise, Avraam, David, Solomon s.a.), dintotdeauna, însă, comunicarea s-a făcut printr-un transfer de energie divină, benefică ori malefică, din Cer spre Pământ.

Astfel, dacă Tablele Legii lui Moise erau un fel de Cod de moralitate creștină, de la care n-aveai voie să te abați nicicum, fără a fi „sanționat” de Ochiul nevăzut al Divinității, dreptatea divină fiind legea nescrisă din fiecare moleculă a trupului și a sufletului nostru, în paralel (dacă putem spune!) au funcționat (și vor funcționa cât va fi lume pe acest pământ) legea neștăruită instituită prin blestem, lege ce duce, cel mai adesea, la moarte sigură.

Biblia, încă din „Genesa”, ne prezintă dintr-o dată patru blesteme, care vin ca urmare a nerespectării poruncii divine, în ceea ce privește interzicerea fructului din Eden – pomul cunoașterii binelui și răului – prin care, nerespectând-o, poți deveni asemeni lui Dumnezeu, iar acest lucru, se vede, nu era îngăduit de Creator, căci, atunci, și noi, pământeni/oamenii am fi putut fi niște dumnezei. Din contră, fiecare om, fiecare neam trebuie să știe că are un singur stăpân: pe cel care l-a creat și care-i veghează, permanent, trecerea dinspre naștere spre moarte.

Așadar, primul blestem al lui Dumnezeu, consemnat în „Biblie” a fost făcut asupra șarpelui (simbolul Diavolului, dar și al medicinei, cu referire, evident, la efectele benefice ale cunoașterii binelui și răului; mărun, se pare, dispune de niște „însușiri”/efecte deosebite asupra sănătății noastre!), deoarece el a fost cel care a îngăduit femeii, Evei, să guste din fructul oprit de Dumnezeu; interzis total!

Pomul vieții și al cunoașterii binelui și răului erau în mijlocul Edenului, „în mijlocul grădinii”.

Dumnezeu l-a blestemat pe șarpe să se târască toată viața sa, să se hrănească cu țărână și capul să-i fie zdrobit de călcâiul femeii amăgite.

Al doilea blestem a fost făcut asupra femeii (Evei):

„Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”.

(Biblia – *Genesa*, Cap. 3, al. 16)

Al treilea blestem al lui Dumnezeu a fost asupra lui Adam:

„Blestemat este acum pământul din pricina ta (Deci, prin păcatul lui Adam, noi, toți pământenii, suntem blestemați, n.n.).

Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale”.

(Biblia – *Genesa*, Cap. 3, al. 17)

Al patrulea blestem l-a făcut Dumnezeu asupra lui Cain (unul din cei doi fii ai lui Adam și ai Evei), care, din invidie, și-a ucis fratele, pe Abel:

„Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ!”

(Biblia – *Genesa*, Cap. 4, al. 11 și 12)

Așadar, până la Noe, la Potopul biblic, omul creat de Bunul Dumnezeu era încălcător de poruncă divină, rău și ucigaș?! De aceea a zis Dumnezeu că „regretă că l-a făcut pe om dintru-nceput”?!

Dar, oare, Noe (cel care a umblat 300 de ani cu Dumnezeu, fiindu-i „prieten”!) nu era urmaș tot de-al lui Adam?

În ADN-ul lui nu rămăsese nimic necurat, așa cum ar fi fraticidul?! Dar, oare, războaiele fraticide de azi nu sunt prelungirea crimei lui Cain asupra fratelui său? Nu rușii și ucrainenii sunt frați buni, așa cum, frați buni, la origine, sunt israeliții și musulmanii?!

Nu patriarhul Avraam a fost tatăl lui Isac (din care s-au tras evreii) și al lui Ismail (din care se trag musulmanii)?!

Și-atunci vedem prea bine că legile cerului și ale pământului, instituite de Dumnezeu, au fost, sunt și poate că vor fi de-a pururi încălcate, iar blestemul va continua, firește, să vină neconținut peste omenire!

Dacă de la facerea lumii și până la ieșirea evreilor din robia egipteană trecuseră mai bine de 4.000 de ani, era de așteptat să apară anumite „retușări” în arhitectura, structura sufletească a oamenilor, însă, spre surprinderea noastră am observat (tot din Biblie, evident) că nimic, dar absolut nimic nu s-a schimbat, oamenii rămânând la fel de răi, de vicleni, de porniți spre vărsare de sânge nevinovat, sclavi ai hămesiei și ai desfrâului, încât nu e de mirare ca după atâta amar de ani să ne-nțâlnim din nou cu blestemul.

Într-un fel, e de-nțeles, de vreme ce ordinea universală e bulversată, și aici am în vedere cazul Împ. Moabului (în câmpia căruia a fost îngropat Proorocul Moise, „omul lui

Dumnezeu”, al cărui mormânt nu s-a găsit nici până astăzi, semn sigur că Moise a fost cel dintâi ridicat la Cer de către Creator!), care, văzându-și țara invadată de evreii ce ieșiseră din robia egipteană de 430 de ani, „popor mare, numeros”, care-și căuta o țară, să se așeze, și-a trimis mai mulți oameni de seamă, căpetenii de vază, la vrăjitorul Balaam, în Mesopotamia, pe Râu (Eufrat), să vină la el, spre a-i blestema pe cei ce-l invadaseră:

„El (Balac, împăratul Moabului, n.n.) a trimis soli la Balaam, fiul lui Beor, la Petor, pe Râu (Eufrat, n.n.) în țara fiilor poporului său, ca să-l cheme și să-i spună: „Iată un popor a ieșit din Egipt; acoperă fața pământului și s-a așezat în fața mea.

Vino, te rog, să-mi blastămi pe poporul acesta, căci este mai puternic decât mine; poate că așa îl voi putea bate și-l voi izgoni din țară, căci știu că pe cine binecuvântezi este binecuvântat, și pe cine blastămi tu este blestemat”.

(**Biblia – Numeri**, Cap. 22, al. 14)

Deci, „ghicitorii” (care, se vede, și blestemau) erau din Mesopotamia, din Caldea (haldeii erau preoții lor), tot de origine semitică, pentru că Mesopotamia se mai numea și **Aram**, iar limba folosită de Domnul nostru Iisus Hristos era aramaica, Aram fiindu-i nepot lui Noe, iar **Peleg** (a cincea spiță din Noe), fiul lui Eber avea să fie „părintele pelasgilor”, care, peste veacuri, vor cuceri nordul Africii, toată Elada („Întreaga Eladă era pelasgă”, spune N. Densușianu, în „Dacia Preistorică”), întinzându-se chiar la N. De Dunăre (Râul Pison, care înconjură „țara Havila/Dacia, unde se găsește aur”), cum se scrie în „Biblie”, la Genesa, Cap. 2, al. 11.

De fapt, aramaica se vorbea din Persia/Iranul de azi, până în Canaan (în Israelul de azi); însuși primul mare **Patriarh Avraam** era din **Ur** (oraș persan din sudul Mesopotamiei), așa încât putem spune că vrăjitoria, ghicitul și blestemul, chiar descântecul aparțin spațiului sumerian.

Dar în acest spațiu sumerian, la Kish și la Eridu, a coborât (pentru prima dată!) Divinitatea, încât avem convingerea că acel transfer de energie negativă e, de fapt, de natură extraterestră.

Iată ce aflăm, și tot din Biblie, despre folosirea limbii aramaice în întreg spațiul mesopotamian și cananean:

„Și pe vremea lui Artaxerxe (din dinastia persană a Ahemenizilor, n.n.), Bișlan, Mitradat (500 de ani mai târziu, însuși regele Pontului avea să se numească Mitridate – rege elenistic al Pontului, între 120 – 163 î.Hr., n.n.), Tabeel și ceilalți tovarăși de slujbă ai lor, au scris lui Artaxerxe, împăratul Perșilor. Scrisoarea a fost scrisă cu slove aramaice și tălmăcită în limba aramaică (pe care, se vede, israeliții o foloseau; asemeni, peste aprox. 500 de ani, și Iisus Hristos, n.n.).

(**Biblia – Ezra**, Cap.4, al.74)

Deci, ni se spune limpede:

„Dregătorul Rehum și logofătul Șinșai au scris împăratului Astaxerxe scrisoarea următoare la Ierusalim”.

(**Biblia – Ezra**, Cap.4, al.8)

Că blestemul e, de fapt, o „componentă” a energiei divine, nici nu mai încapе îndoială:

„Sufierea omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în fundul măruntaielor”.

(Biblia – *Pildele lui Solomon*, Cap.20, al.27)

Deci, însuși împăratul și înțeleptul Solomon era perfect conștient (în urmă cu 3000 de ani!) că suflarea noastră de viață este o lumină a Domnului, pe care, însă, forțele malefice pot s-o tulbure, înnegurând-o, dându-i o strălucire neagră – transformând-o, cu alte cuvinte, într-o energie negativă, ce are, surprinzător, aceeași forță cu energia pozitivă; de fapt, din ea se desprinde, ori, mai bine zis, o putem desprinde și teleporta/transborda peste sufletul și trupul cuiva sau peste un întreg popor, distrugându-l, vânturându-l!

Revenind la căpeteniile din Moab, care au mers cu daruri la vrăjitorul Balaam, aceștia i-au spus ce le poruncise Împ. Balac, al Moabului, și anume să vină și să-l blesteme pe poporul ieșit din Egipt, ca să-l poată bate și să-l izgonească.

Surprinzător, Dumnezeu stă de vorbă cu Balaam și-i spune să nu-i blesteme pe evrei, căci acest popor este binecuvântat de El Însuși!

Balaam le-a spus căpeteniilor ce veniseră din partea Împ. Balac, că Domnul nu-l lasă să meargă cu ei în Țara Moabului, să-i blesteme pe evrei, iar Împ. Balac a insistat, trimițând iarăși și mai multe căpetenii, cu daruri bogate, rugându-l pe Balaam să meargă la el, promițându-i mare cinste, dar „numai blastămă-mi poporul acesta” (Biblia – *Ezra*, Cap.4, al.17).

Răspunsul vrăjitorului e admirabil, însă:

„Să-mi dea Balac chiar și casa lui plină de argint și de aur, și tot n-aș putea să fac niciun lucru, fie mic, fie mare, împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului mei”.

(Biblia – *Numeri*, Cap.22, al.18)

Dumnezeu îi spune lui Balaam:

„Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te și du-te, dar să faci numai ce-ți voi spune eu”.

(Biblia – *Numeri*, Cap.22, al.20)

Așadar, însăși energia negativă/blestemul e tot la Dumnezeu, ci nu la oameni!

Ajuns la împăratul Balac, în Moab, vrăjitorul Balaam i-a spus lui Balac:

„Iată că am venit la tine; acum îmi va fi oare îngăduit să spun ceva? Voi spune cuvintele pe care mi le va pune Dumnezeu în gură”.

(Biblia – *Numeri*, Cap.22, al.38)

Pentru împlinirea blestemului Balaam îi cere lui Balac să zidească șapte altare (șapte Mănăstiri Albe erau pe Insula lui Ahile/Insula Șerpilor; oare aici, în Pontul Euxin, la Daci, era un Templu închinat Divinității? n.n.), pe care să jertfească șapte viței și șapte berbeci (câte un vițel și un berbec pe fiecare altar), dar, fiind chemat de Dumnezeu, care i-a spus ce să-i răspundă lui Balac, i-a zis acestuia:

„Cum să blastăm pe cel care nu-l defaimă Domnul?”

(Biblia – *Numeri*, Cap.22, al.18)

Din contră, Balaam binecuvântează poporul lui Israel!

Nici a doua oară nu-l blastămă, deși Balac insista, tulburat de neliniște și de ură:

„Ce mi-ai făcut? Te-am pus să blastemi pe vrăjmașul meu, și iată că tu-l binecuvântezi!”

(Biblia – *Numeri*, Cap.23, al.11)

El (Balaam, n.n.) i-a răspuns:

„Nu trebuia oare să spun ce-mi pune Domnul în gură?”

(Biblia – *Numeri*, Cap.23, al.12)

Sau:

„Iată că am primit poruncă să binecuvânteze.

Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce. Nu vede nicio răutate în Israel.

Domnul, Dumnezeul lui este cu el. El este împăratului veselia lui.

Dumnezeu i-a scos din Egipt. Tăria Lui este pentru el ca a bivolului.

Descântecul (blestemul, n.n.) nu poate face nimic împotriva lui Iacov. Nici vrăjitoriile împotriva lui Israel.

Acum se poate spune despre Iacov și Israel: Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu! Da, poporul acesta se scoală ca o leoaică și se ridică întocmai ca un leu.

Nu se culcă până ce n-a mâncat prada și n-a băut sângele celor uciși”.

(Biblia – *Numeri*, Cap.23, al.20, 22, 23 și 24)

Auzindu-l, Balac, Împăratul Moabului, a înțeles și i-a spus lui Balaam:

„Nu-l blestema, dar măcar nici nu-l binecuvânta!”

(Biblia – *Numeri*, Cap.23, al.25)

Balac, împăratul Moabului, poruncește iarăși să se zidească șapte altare, în fiecare jertfindu-se câte un vițel și un berbec, dar... degeaba!

„Omul cu ochii deschiși”, „cel ce aude cuvintele Domnului”, adică Balaam, „cel ce vede vedenia Celui Atotputernic”, „cel ce cade cu fața la pământ”, a binecuvântat poporul lui Israel, umplându-l de mânie pe Balac, mai cu seamă când acesta îi spune:

„Voi spune întocmai ce va zice Domnul! Și iată mă duc la poporul meu. (Deci, încă o dată se confirmă faptul că Balaam era de origine semită; că, poate, făcea parte din casta haldeilor – a marilor preoți din Caldeea, din sudul Mesopotamiei; cu alte cuvinte, aparțineau poporului lui Israel, n.n.).

Vino și-ți voi vesti ce va face poporul acesta poporului tău în vremurile care vor urma”.

(Biblia – *Numeri*, Cap.24, al.14)

Așadar, Balaam e mai mult decât un mare ghicitor și descântător, asemănându-se, într-un fel, cu proorocul Daniel (cel ce a fost în robia Babiloniană, la râul Chebar, n.n.), Domnul făcându-l pe **„Daniel priceput în toate vedeniile și toate visele”** (Daniel, Cap. 1, al. 17), pentru că Domnul le dăduse **„acelor patru tineri”** (ce ajunseseră robii Împ. persan

(Nebukadnețar, n.n.) ***știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune***”, încât, surprinzător, este primul prooroc, cred (consemnat de Biblie), care vorbește despre ***„fiii de dumnezei”***!

Iată ce ne spune:

„*El (Daniel, n.n.) a luat iarăși cuvântul și a zis (lui Nebukadnețar, n.n.) : „Ei, bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului, și nevătămați; chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!”*”.

(Biblia – ***Daniel***, Cap.3, al.25)

Cu alte cuvinte, se vede că proorocul Daniel știa (la 400 de ani după Solomon!) că, într-adevăr, ***„blestemul Domnului este în casa celui rău”*** și că nu doar binecuvântarea vine de la Dumnezeu, ci și blestemul:

„*Nici nu sfârșise (Nebukadnețar, n.n.), încă vorba aceasta (care lăuda Babilonul ctitorit de el, ca „loc de ședere împărătească” prin puterea bogăției împăratului și „spre slava măreției sale”, n.n.) a împăratului, și un glas s-a pogorât din cer (exact ca, mai târziu, peste multe veacuri, în cazul lui Saul/viitorul Ap. Pavel, prigonitorul creștinilor, aflat pe drumul Damascului, n.n.) și a zis: „Află, împărate Nebukadnețar, că ți s-a luat împărăția”*”.

(Biblia – ***Daniel***, Cap.4, al.8)

Și-atunci, dacă proorocul Daniel știa cum arată ***„un fiu de dumnezei”***, de ce n-am crede că el însuși era de Sus, din Ceruri, ***„dintr-o țară de la marginea cerurilor”***, dintr-o altă civilizație astrală, care stăpânește o formă de energie necunoscută de noi, în zilele noastre, deși spațiul, se zice, a fost cucerit de știința pământenilor.

Nimic mai fals! Suntem cu mii de ani în urma acelor misterioase civilizații astrale, care pot dirija mintea umană (ca și cum am fi roboți umani!); care ne citesc, permanent, gândurile; ne inoculează anumite idei; ne trimit molime, dar și secetă, ori arșiță mare, taifunuri, cutremure; ne remodelează spiritul, fără, însă, a devia prea mult axa destinului ce ni s-a dat dintr-nceput.

Singurul care poate devia major axa destinului nostru se pare a fi tocmai blestemul, care, după părerea mea, nu poate fi altceva decât (așa cum spuneam ceva mai înainte) o componentă neagră a luminii primordiale, divine, ca și cum acestea ar ***„conviețui”***, păstrându-și, totuși, limitele de siguranță, dacă putem spune astfel.

Dacă binecuvântarea este forma cea mai pură a luminii dintâi, blestemul este ca o umbră înnegurată, rece, de aceeași forță, care, însă, se supune în totalitate spiritului divin/luminii primordiale.

Că Cineva poate să dirijeze această forță energetică, ce umple întregul Univers, rotindu-l cu milioanele-i de galaxii și de civilizații astrale, sunt ferm convinși că e adevărat. Altminteri, cum ne-am explica blestemul lui Iosua, proorocul, fiul lui Nuc, slujitorul lui Moise, care, în urmă cu aprox. 3500 de ani, a zis:

„***Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului*** (prăbușită de evrei cu ajutorul Chivotului Domnului, în care se aflau: mana cerească, Tablele Legii lui Moise – primite de acesta pe Muntele Sinai - ,

precum și toiagul înfrunzit al Preotului Aaron, fratele lui Moise, n.n.). ***Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!***

Domnul a fost cu Iosua și s-a dus vestea în toată țara”.

(Biblia – Iosua, Cap.6, al.26 și 27)

Deci, blestemul presupune moarte, iar „spălarea” blestemului se va face doar prin jertfă umană, foarte dragă cuiva (vezi zidirea Anei între pietre și var, la Mănăstirea Curtea-de-Argheș).

Subînțelegem chiar de aici, din blestemul lui Iosua, că negura energetică a blestemului poate fi anihilată de măreția divină de-nceput; că Dumnezeu nu dorește să-l lase pe cineva, de-a pururi, în umbra morții, ci să-l readucă la calea dintâi!

Și, totuși, blestemul este de o măreție malefică de-a dreptul tulburătoare, apocaliptică, necruțătoare, de care nimeni (sau aproape nimeni) nu poate să scape!

Cele mai grele blesteme coboară, prin Moise, la evrei, pe Muntele Ebal, de la Însuși Bunul Dumnezeu, care îi spune lui Moise cine va fi blestemat:

- cel care va face chip cioplit sau chip turnat (deci, sunt exceptate icoanele, ca imagini ale sfinților!), „*căci este o urâciune dinaintea Domnului, un lucru ieșit din mâini de meșter*”;
- cel ce va muta hotarele aproapelui său;
- cel ce va face pe un orb să rătăcească pe drum;
- cel ce se atinge de dreptul străinului, orfanului și văduvei;
- cel ce se va culca cu nevasta tatălui său, „*căci ridică învelitoarea tatălui său*”;
- cel ce va lovi pe aproapele lui în ascuns;
- cel ce va primi un dar, ca să verse sângele celui nevinovat;
- cine nu va împlini cuvintele „*legii acesteia și care nu le va face*”!
- Dacă nu te vei abate de la toate aceste fărâdelegi și „*nu vei asculta de glasul Domnului; dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui*”, vei fi blestemat în:
- cetate și pe câmp;
- rodul trupului tău și al animalelor tale;
- la venirea și la plecarea ta de acasă;
- vei fi nimicit și vei pieri curând din pricina răutății faptelor tale, care te-au făcut să-L părăsești pe Dumnezeu:
- vor veni peste tine molimele (ciuma);
- vei fi lovit de diverse boli, friguri, fierbințeală, căldură arzătoare (arșița din vremea proorocului Ilie, care a închis cerurile timp de 3 ani, în vremea Împ. Ahab);
- câmpul nu-și va mai da roadă;
- vei fi bătut de vrăjmașii tăi;
- trupul tău mort va fi hrana păsărilor cerului și a fiarelor pământului;

- vei fi lovit de bubă rea (antrax!), ca-n Egipt, cu pecigine și nu vei putea să te vindeci;
- vei fi lovit de nebunie, de orbire, de rătăcire a minții;
- vei fi apăsător, prădat și nimeni nu-ți va veni în ajutor;
- vei avea logidnică și altul se va culca cu ea;
- vei zidi o casă, dar n-o vei locui;
- vei sădi vie, dar nu vei mânca din ea;
- fiii și fiicele tale vor fi date robiei și nu-i vei putea ajuta;
- vei fi cucerit și zdrobit de alt neam;
- recolta-ți va fi mâncată de lăcuste;
- străinul îți va da cu împrumut; el va fi fruntea, iar tu vei fi coada.

„Toate blestemurile acestea vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge, până vei fi nimicit, pentru că n-ai ascultat de glasul Dumnezeului tău; că n-ai păzit poruncile Lui și Legile Lui, pe care ți le-a dat!”.

(Biblia – Deuteronom - Blestemurile, Cap.28, al.15- 45)

Că blestemul e de natură divină, nici nu mai încapă îndoială, oricare dintre noi văzând cu ochii săi când se înfăptuiește așa-zisa „*Justiție divină*”, care nu iartă pe nimeni dintre cei care s-au abătut de la poruncile drepte ale Bunului Dumnezeu.

Până și proorocul Eremia (care n-a fost în robia babiloniană din anul 587 î.Hr., din vremea Împ. persan Nebukadnezar, ci a fost „*târât*” de ai săi, din Ierusalim, și dus în Egipt, la Tahpanes, în Pustia Nubiei) știa foarte bine de forța extraordinară a blestemului, căci în „*Plângerile*” sale ne spune foarte clar:

„Răsplătește-le, Doamne, după faptele mâinilor lor! Împietrește-le inima (vrăjmașilor, n.n.) și aruncă blestemul Tău împotriva lor.

Urmărește-i în mânia Ta și șterge-i de sub ceruri, Doamne!”.

(Biblia – Plângerile lui Ieremia, Cap.3, al.15- 45)

Că blestemul e de natură divină, nici nu mai încapă îndoială, oricare dintre noi văzând cu ochii săi cum se înfăptuiește așa-zisa „*Justiție divină*”, care nu iartă pe nimeni dintre cei care s-au abătut de la poruncile drepte ale Bunului Dumnezeu.

(Biblia – Plângerile lui Ieremia, Cap.3, al.64, 65 și 66)

Însuși Moise, marele prooroc și prietenul lui Dumnezeu (care vorbea cu Dumnezeu, față în față, ori prin intermediul Chivotului Domnului) primește de la Creator unul din marele mistere ale Universului, mister despre care noi, cei de azi, nici măcar cu gândul nu-l putem pricepe, dar el, se vede, făcea (și face, poate!) parte din așa-zisul „*arsenal al ordinii și al curățeniei divine*”.

E vorba de enigmaticele **ape amare, aducătoare de blestem**, ce se „*administrău*” femeilor bănuite de adulter, iar pentru a se afla adevărul, acestea erau obligate să bea acele **ape amare**, aducându-și, astfel, asupra lor blestemul (dacă erau impare, evident!):

„**Preotul să ia apa sfântă** (apele amare, n.n.) **într-un vas de pământ; să ia țărână de pe podeala cortului și s-o pună în apă; preotul să aibă în mână** (stând dinaintea femeii bănuite de depravare, n.n.) **apele amare, aducătoare de blestem**”.

(Biblia – Numeri, Cap.5, al.17)

Această „**apă sfântă**” (ape amare – probabil radioactive, așa cum deveniseră apele râului, la Hiroșima, în 6 august 1945 – nedescoperite de noi, pământeni, nici până acum, deși au trecut, de atunci, 3500 de ani!) va seca de energie pe femeia ce și-a necinstit bărbatul:

„**Domnul** (îi zice Preotul unei asemenea femei, n.n.) **să te facă să ajungi de blestem și de urgie în mijlocul poporului tău, făcând să ți se usuce coapsa și să ți se umfle pântecul și apele acestea aducătoare de blestem să intre în măruntaiele tale, ca să ți se umple pântecul și să ți se usuce coapsa**”.

Și femeia să zică: „*Amin! Amin!*”

Preotul să scrie blestemurile acelea într-o carte; apoi să le șteargă cu apele cele amare.

Și să dea femeii să bea apele amare aducătoare de blestem; și apele aducătoare de blestem vor intra în ea și-i vor pricinui amărăciunea: pântecul i se vor umfla, coapsa i se va usca și femeia aceasta va fi de blestem în mijlocul poporului ei”.

(Biblia – Numeri, Cap.25, al.21-27)

Tot pentru purificarea morală, blestemul este, iată, o pedeapsă divină, prin care coboară asupra celor întinați „*groaza, lingoarea* (febra tifoidă, n.n.) *și frigurile ori să ți se stingă vederea ochilor, sau și mai grav, să piară viața din noi*”, „**dacă cu toate acestea** (urgiile, n.n.) **nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre**”.

Cu alte cuvinte, vedem limpede că blestemul ia forma pedepsei divine pentru cei care se abat de la poruncile Creatorului, care nu mai răspunde rugămintelor ce vin din partea celor supuși blestemului, așa cum a fost Împăratul Saul, socrul Împăratului David:

„**Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise** (precum lui Moise, Iosua, Samuel, Ilie ș.a., n.n.), **nici prin Urim, nici prin prooroci**”.

(Biblia – Samuel, Cartea întâi, Cap.28, al.6)

Urim și Tumim erau două nanoaparate de natură terestră, prin care, asemeni Chivotului Domnului, se ținea legătura cu astralul, cu Divinitatea.

Nici aceste nanoaparate (ce se montau pe efodul/pieptarul Marelui Preot), nici banda de aur ce încingea fruntea Sf. Ap. și Evanghelist Ioan, toată viața (trăind peste o sută de ani), dar nici misterioasele „*ape amare*” n-au fost încă descoperite nici până azi, în vremea informatizării și a digitalizării sau a robotizării, semn cât se poate de clar că Bunul Dumnezeu nu a îngăduit minții/creierului uman să „*lucreze*” decât aprox. 10% din

capacitatea sa. Altminteri, se pare că demult am fi pierit și viața, în întregime, ar fi dispărut de pe această Planetă Albastră.

Astfel, privind din acest unghi, parcă începem să intuim rolul ce-l are blestemul în lumina gânditoare a lui Dumnezeu!

„Nu doar pentru fapte, ci și pentru cuvintele batjocoritoare ce-ți ies din gură vei fi pedepsit, blestemat, indiferent că ești bătrân, matur ori copil, așa cum i s-a întâmplat proorocului Elisei, ucenicul proorocului Ilie, când acesta din urmă s-a ridicat la cer.

Fiind rugat de fiii proorocilor (ce erau în fața Ierihonului) să-l caute pe Ilie (deși Elisei le spusese că s-a ridicat la cer), totuși, Elisei s-a urcat pe munte, căutându-l, iar în acest timp, „niște băiețași au ieșit din cetate (cetatea Ierihonului, n.n.) și și-au bătut joc de el. Ei ziceau: „Suie-te, pleșuvule (căci era chel și umbla cu capul descoperit, n.n.)! Suie-te pleșuvule!

El s-a întors să-i privească și i-a blestemat în numele Domnului.

Atunci, au ieșit doi urși din pădure și au sfârșit patruzeci și doi din acești copii.

De acolo s-a dus pe muntele Carmel, de unde s-a întors la Samaria”.

(Biblia – Împărați, Cap.2, al.23, 24 și 25)

Evident că blestemul e cel care desparte binele de rău, având un rol purificator, de îndreptarea căilor strâmbe, pe care apucă firea omenească.

Tocmai de aceea, Bunul Dumnezeu nu doar li se arată „celor aleși”, în vis, dar și vorbește cu aceștia, ascultându-le și împlinindu-le rugămințile, așa cum avea să se întâmple nu doar lui Moise și Avraam, dar și Împăratului și înțeleptului Solomon, fiul regelui David, care ar fi vrut chiar el să-i zidească Bunului Dumnezeu o Casă de Rugăciuni, o Casă a Domnului, Templul lui Sion, însă Dumnezeu i-a îngăduit acest lucru, deoarece David avea mâinile pline de sângele nevinovat al generalului său, Urie, pe care pusese soldații să-l ucidă, în timpul luptei, spre a-i lua nevasta, pe Batșeba, viitoarea mamă a împăratului Solomon.

El, Solomon, a fost cel dintâi care a ridicat primul Templu al Domnului, din Ierusalim; al doilea Templu, fiind refăcut de Zorobabel (după întoarcerea evreilor din robia babiloniană, de 70 de ani), iar al treilea, de Împ. Irod cel Mare, ucigașul Sf. Ioan Botezătorul, verișorul de-al doilea al lui Iisus Hristos!

Pentru curățenia sa morală, Bunul Dumnezeu s-a arătat în vis lui Solomon, la Gabaon:

„La Gabaon* (unde, pe vremea Împ. Iosua – urmașul lui Moise – , Soarele și Luna au stat aproape o zi în mijlocul cerului, n.n.), ***Domnul s-a arătat lui Solomon, noaptea.**

Dumnezeu i-a zis: „Ce vrei să-ți dau?”, iar Solomon i-a răspuns: „Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău!

Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr?”.

(Biblia – Împărați, Cap.6, al. 1)

Așadar, reversul blestemului este binecuvântarea, de care, iată, a avut parte și Împ. Solomon, asemeni Patriarhului.

Avraam, când, fiind întrebat, ca și Solomon, ce vrea să-i dea, el i-a răspuns Domnului: „Doar înțelepciune!”, iar Bunul Dumnezeu i-a răspuns că, „în afară de înțelepciune, îi va da averi și urmași în număr mare, cât nisipul mării și cât stelele cerului, făcând din poporul lui Israel umbra lui Dumnezeu pe pământ, încât niciun cuvânt și nicio armă nu-i va face vreodată un rău, căci Domnul este cu ei!

Tocmai de aceea, niciodată Domnul nu l-a blestemat pe poporul Său, ci, din contră, l-a binecuvântat în veac de veac, numindu-l pe drept cuvânt, „poporul Meu” și „popor ales de Mine!”.

Cât privește structura câmpului nostru bioenergetic, eu cred că organismul uman, prin rețeaua sa energetică, e asemenea unui arbore pulsând de energie divină.

Acest „arbore energetic”, însă, poate fi afectat printr-un fel de trăznet, iar acest trăznet energetic, divin, care este blestemul, frânge și disipează întreagă acea structură cu milioane de ramificații la nivelul organismului uman, având, se pare, o forță malefică, distructivă, greu de imaginat de oricine dintre noi.

De asemenea, înclin să cred că acea energie pătrunde în fiecare celulă a corpului uman, a celui „vizat”, așa încât sunt aproape convins de acum, că „suflarea de viață ce ni s-a dat”, sufletul, cu toată încărcătura sa emoțional-afectivă, ce stă la baza conștiinței de sine, este afectată în egală măsură. Adică, vreau să spun, acel câmp bioenergetic malefic ne invadează, ca o molimă fără leac, nu doar structura biologică, organismul, ci însăși conștiința, făcându-se, la un moment dat, să înțelegem că nemernicia noastră, răutatea ce ne invadează sunt, de fapt, cauzele apăsării malefice ale blestemului!! Că nimic, ori aproape nimic nu se mai poate scoate din pânza de păianjen negru a blestemului, în afară, doar, de întoarcerea la mila Bunului Dumnezeu, care, poate, doar El, și numai El (așa cum a făcut cu blândul și cucernicul Iov!) este Cel care stăpânește izvorul misterioasei și de temut energii.

Susțin acest lucru, având în vedere un fapt relatat în „Biblie”, din care am dedus că asupra noastră veghează, clipă de clipă, un ochi nevăzut – ochiul lui Dumnezeu!

Iată ce ni se spune în acel fragment, în care Împăratul David (autorul celebrilor „Psalmi”) stătea de vorbă cu Dumnezeu, cerându-i sfat și ajutor în lupta cu Filistenii:

„David a întrebat iarăși pe Dumnezeu. Și Dumnezeu a zis:

„Să nu te sui după ei (după Filistenii, că-l vor atrage într-o capcană, n.n.); întoarce-te de la ei și mergi asupra lor prin fața dușilor.

Când vei auzi un vuiet d epași în vârful dușilor, atunci să ieși la luptă, căci Dumnezeu merge înaintea ta, ca să bată oastea Filistenilor.

David a făcut cum îi poruncise Dumnezeu și oastea Filistenilor a fost bătută de la Gabaon până la Ghezer”.

(Biblia – Cronici, Cap.14, al.14, 15 și 16)

Surprinzător, însuși Împăratul David are posibilitatea să vadă și să consemneze în „Psalmii” săi efectul distrugător al blestemului, căci, iată, el înțelege teribila forță a energiei divine, care nu iartă nedreptatea și răutatea oamenilor:

„Căci cei binecuvântați de Domnul stăpânesc țara, dar cei blestemați de El sunt nimiciți.

Domnul întărește pașii omului, când îi place calea lui; dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci îl apucă de mână”.

(Biblia – Psalmul 37, al. 22, 23 și 24)

Deci, chiar dacă, așa cum spuneam ceva mai sus, se întâmplă ca arborele nostru energetic să fie trăznit de blestem, mai există doar o singură șansă, și anume aceea „*de a fi apucați de mână de Dumnezeu*”, adică spălați de efectele malefice ale acelei forțe distructive: credința în Bunul Dumnezeu, spre a ne relua calea cea dreaptă, căci, așa cum spunea proorocul Ieremia, Bunul Dumnezeu este singurul care „*a așezat legile cerurilor și ale pământului*” (Biblia – Ieremia, Cap. 33, al. 25), iar orice abatere de la aceste legi ale cerurilor și ale pământului e o adevărată blasfemie la adresa Creatorului, de aici rezultând, evident, blestemul.

Însăși arderea întâilor născuți în cinstea lui Baal (cel mai important zeu al sirienilor), spre împlinirea unei dorințe a împăratului, nu rămâne în afara blestemului, căci Dumnezeu nu poruncise (și nici n-o să poruncească așa ceva vreodată!) acel lucru îngrozitor:

„Au zidit înălțimi (tofeturi, n.n.) lui Baal în valea Ben-Hinom, ca să treacă prin foc lui Moloh (Diavolului n.n) pe fiii și fiicele lor, lucru pe care nu li-l poruncisem; și nici nu-Mi trecuse prin gând, ca să se facă asemenea grozăvii ca să ducă pe Iuda în păcat”.

(Biblia – Ieremia, Cap.32, al. 35)

Dacă jertfele umane de la Sarmizegetusa, o dată la patru ani, când, de pe zidurile cetății Capitalei Daciei se arunca în vârful sulitelor, un tânăr neprihănit, care era trimis de poporul dac la Zamolxe, să-i spună păsurile și să-i ceară ajutorul, se vede că sunt asemănătoare, într-un fel, cu arderile de tot, de la sirieni, băgăm de seamă că, într-adevăr, blestemul Domnului (ce nu iubea asemenea jertfe!) a fost acela că vestita capitală a Daciei, Sarmizegetusa, să piară, iată, din cauza blestemului Domnului, ea fiind făcută una cu pământul de Împ. Traian (în anul 106 d.Hr.), iar ceva mai departe de ea, romanii au ridicat Sarmizegetusa Ulpia Traiana, unde strănepotul lui Decebal, Cornelius Publius Regalianus, avea să se mute și să domnească de aici, din Dacia, timp de 2 ani, peste întreg Imperiul Roman, iar pentru această faptă de mare glorie a neamului nostru, a fost sacrificat (ca și Burebista, Decebal, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu), atunci când se pregătea să-și treacă legiunile peste Bosfor, în Asia Mică!

De-acum sunt convins să cred ce spunea proorocul Habacuc:

„Arcul Tău (al lui Dumnezeu, n.n.) este desvelit; blestemele sunt săgețile Cuvântului Tău”.

(Biblia – Habacuc, Cap.3, al. 9)

Căci, orice s-ar spune, dacii (după cum bine știm) se închinau Soarelui, ridicându-i stâlpi și o masă de andezit, în Templul de la Sarmizegetusa, ci nu se închinau Bunului Dumnezeu! Din contră, pentru ei, Creatorul suprem devenise, prin zeificare, Zamolxe/Zalmoxis, care, în traducere din iraniană/persană (el fiind agatârș), înseamnă „*Ochi întunecat*”, din care, subînțelegem, izvora o energie necunoscută absolut deloc oamenilor

sec. al VI-lea î.Hr., când a trăit Zamolxe, cel ce studiase-n Egipt, împreună cu Pythagora, fiind, se pare, discipolii proorocului Ieremia, cel care în vremea robiei babiloniene, din 587 î.Hr., a lui Nabukadnețar, „*fost târât*” (deci, împotriva voinței sale, căci Domnul îi poruncise să rămână în Israel, ci să nu fugă-n Egipt!) la Tahphanes, în Pustia Nubiei.

Așadar, proorocul Habacuc ajunsese și el (asemeni lui Ieremia) la concluzia că „*blestemele sunt săgețile Cuvântului lui Dumnezeu*”; că legile cerurilor și ale pământului stau sub stăpânirea lui Dumnezeu, iar orice abatere de la legile Universului, este supusă blestemului.

Oamenii însă contrinuă să fie supuși desfrâului, păcatului, iar lucrul acesta va atrage asupra lor cel mai greu dintre toate blestemele Bunului Dumnezeu, mergându-se până acolo, încât vor arde nu doar „*trupurile cerești*” (locuitorii altor civilizații astrale), ci întreg Universul.

Ceea ce spun acum, nu-mi aparține; nu eu sunt mărturisorul a ceea ce urmează să vină în jurul anilor 3202 – 3204, după calculele făcute, mai întâi, de renumitul savant englez Stephen Hawking, ci și de subsemnatul, în lucrarea postată pe Internet, sub titlul: „*Apocalipsa lui Ioan și ciclul cosmic mayaș*”.

Ceea ce voi reproduce, însă, aparține Sf. Ap. Petru, cel care L-a tăgăduit de trei ori pe Domnul nostru Iisus Hristos, fiind spânzurat cu capul în jos, la Roma, după voința sa.

Iată ce spunea Sf. Ap. Petru, la Roma:

„***Ziua Domnului*** (a sfârșitului lumii, n.n) ***va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trăznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.***

Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice (vor pieri, prin ardere, n.n.), ***ce fel de oameni ar trebui să fiți voi printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?***

Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea”.

(Biblia – *A doua epistolă sobornicească a lui Petru*, Cap.2, al. 10, 11, 12, 13 și 14)

Adică, Sf. Ap. Petru spunea, de fapt, exact ce spusese și Domnul nostru Iisus Hristos: „*Voi face un pământ nou și un cer nou!*”, dându-ne de înțeles că civilizația umană va arde, va pieri, iar o mică parte din pământeni vor fi salvați și duși pe o altă planetă din Univers; poate pe Venus – Luceafărul de dimineață/de ziuă, cum zicea Iisus Hristos.

De aici deducem, evident, că atât Bunul Dumnezeu, cât și Fiul Său știu că blestemul Creatorului se va năpusti peste întreaga suflare omenească, fiindcă aceasta este într-o decadere morală ireversibilă, se pare! Că e asemeni smochinului lipsit de roade, pe care Domnul nostru Iisus Hristos l-a blestemat:

„*În veci să nu mai mănânce nimeni rod din tine!*”

Și ucenicii Săi au auzit aceste vorbe.

Dimineața, când treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini.

Petru și-a adus aminte de cele petrecute și a zis lui Iisus Hristos:

„Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat, s-a uscat”.

Iisus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu!”

(Biblia – Marcu, Cap.11, al. 14, 20, 21 și 22)

Deci Iisus Hristos le-a dat de înțeles ucenicilor Săi că, dacă nu vor avea credință, vor fi blestemați de Bunul Dumnezeu și se vor usca asemenea smochinului blestemat.

De asemenea, le-a dat de înțeles că aceia, asupra cărora nu se va abate blestemul lui Dumnezeu, vor fi salvați și:

„**Vă voi da Luceafărul de dimineață** (Venus, deși temperatura de pe această planetă este de aprox. 300-500⁰ C, însă e posibil ca, datorită unor bioinginerii, corpul omului să se adapteze; să nu uităm că proorocul Daniel a văzut patru oameni – unul având, „**înfățișare îngerească**” – umblând liberi în cuptorul încins, de aramă – care era un vițel de aramă – , fără să fie vătămați de temperatura de peste 500⁰ C!, n.n.).

Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul”.

(Biblia – Apocalipsa lui Ioan, Cap.2, al. 28 și 29)

Dacă legile cerurilor și ale pământului sunt în stăpânirea Bunului Dumnezeu, sunt absolut convins că între mărturisirea Creatorului și ciclul cosmic mayaș există o indisolubilă legătură!

Poate că așa a orânduit Bunul Dumnezeu ca, pe parcursul a două cicluri cosmice mayașe – ce însumează aprox. 10.000 de ani; mai precis 9502, un ciclu cosmic mayaș având 4751 de ani – , axa de rotație a Pământului să se închine, polii magnetici ai Pământului să se schimbe și ei, iar omenirea să se nască, să evolueze și apoi să se stingă, după care totul să se reia de la început.

Acesta să fie, oare, Marele Blestem al Divinității asupra omenirii?! Aceasta să fie repetitiva condiție umană?! Nu poate omul să ajungă în pragul extincției, decât în urma decăderii sale morale, profunde, care, în final, să ducă la un teribil atac nuclear, așa cum a fost la pieirea „*într-o clipă*” a Sodomei și Gomorei, dar și a altor cinci cetăți mai mici?!

Dar dacă „*dezastrul nuclear*”, din vremea Patriarhului Avraam, s-a rezumat „*doar*” la pierderea cetăților amintite mai sus, acum, la sfârșitul celui de-al doilea ciclu mayaș (în care, de fapt, ne și aflăm), se pare că pieirea va fi datorată unui atac nuclear între două civilizații astrale, așa cum, de fapt, a mai fost: între cei de pe Lună și cei de pe Marte, oricine putând vedea, acum cu telescoape performante, miile, zecile de mii de gropi provocate de exploziile nucleare, dar și văile și canioanele marilor râuri, unde, înainte de dezastrul nuclear ce va fi fost, curgeau șuvoaie bogate de apă dătătoare de viață.

Așadar, din acest unghi ar trebui interpretată afirmația lui Dumnezeu, la sfârșitul Potopului biblic:

„Nu voi mai da niciodată un potop de ape, ci un **potop de foc!**”

sau:

„Edomul va fi pustiit; toți cei ce vor trece pe lângă el se vor mira și vor fluiera pentru toate rănilile lui.

Ca și Sodoma și Gomora și cetățile vecine, cari au fost nimicite, zice Domnul, nici el nu va mai fi locuit, și nimeni nu se va mai așeza acolo”.

(Biblia – Ieremia, Cap.49, al. 17 și 18)

ori:

„Căci vina fūicei poporului meu (Israel, n.n.) este mai mare decât păcatul Sodomei, care a fost nimicită într-o clipă, fără să fi pus cineva mâna pe ea”.

(Biblia – Plângerile lui Ieremia, Cap.4, al. 6)

Deci, blestemul divin a luat forma atacului nuclear!

Tot astfel, se pare, va sfârși și lumea aceasta, în jurul anilor 3202 – 3204!

Cât privește acest „*arbore energetic*” (care este omul!), va fi doborât de trăznitul războiului și va pieri datorită păcatelor sale fără de sfârșit, după cum ne dă de înțeles Bunul Dumnezeu.

Noi, însă, știm de acum că o civilizație umană durează două cicluri cosmice mayașe, după care, conform legilor fizice universale/legile cerurilor și ale pământului, statuate de Dumnezeu, totul se reia de la zero!

În această cheie cred că trebuie interpretat următorul gragment din „*Apocalipsa*” revelată Sf. Ap. și Ev. Ioan de către îngerul Domnului Nostru Iisus Hristos:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era”.

(Biblia – Apocalipsa lui Ioan, Cap.21, al. 1)

Evident că fragmentul respectiv ne pune într-o oarecare încurcătură, în sensul că ne dă de înțeles că, într-adevăr, axa de rotație a pământului închinându-se, iar polii magnetici ai pământului schimbându-și, normal, locul, nu vom mai vedea aceeași dispunere astrală pe bolta cerească; nici pământul nu va mai avea aceleași forme de relief, de vreme ce, datorită teribilelor explozii nucleare, se vor năruși și cei mai înalți munți de pe Planeta Albastră, iar apele mărilor, fluviilor și ale râurilor vor dispărea și ele ori se vor reloca!

Cum, însă, Domnul nostru Iisus Hristos ne spune limpede că ne va da (ne va duce, desigur!) Luceafărul de dimineață, pe care vom locui în vremea dezastrului nuclear cu care ne-a amenințat/blestemat Bunul Dumnezeu, mai degrabă înclin să cred că Fiul a fost și mai pe-nțelesul nostru, în sensul că ne mai dă o șansă, cum s-ar spune, și anume aceea de a fi salvați din dezastrul nuclear o mică parte din cei care „*nu vom dormi în noaptea când El va veni, ca un hoț, să ne salveze, ridicându-ne la cer și ducându-ne, iată, pe o altă planetă (Venus?); că, de nu vom lăsa candela fără ulei (nu ne vom pierde, deci, credința în El!), să nu se stingă (spre a ne vedea pe cei cu adevărat curați, credincioși, neprihăniți), nu vom putea cere îndurare și ajutor nimănui, spre a fi salvați!*

Și zice Iisus Hristos:

„Eu, Iisus Hristos, am trimis pe îngerul Meu să adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață:

*Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” **Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții** (apa vie, din basmele populare românești! N.n.) **fără plată”**.*

(Biblia – *Apocalipsa lui Ioan*, Cap.22, al. 16 și 17)

Iar în alt loc al „*Apocalipsei*” nu se sugerează că, în urma acelui dezastru nuclear/teribilul blestem divin Însuși Domnul Nostru Iisus Hristos va coborî pe pământ și va locui împreună cu cei ce vor fi salvați:

*„Și mi-a arătat un râu cu **apa vieții, limpede ca cristalul**, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.*

În mijlocul pieții cetății și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții (care se afla și în Rai, din care au mâncat un măr Eva și Adam, m.m.), având douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului (pomului vieții, n.n.) slujesc la vindecarea neamurilor (Deci, ar fi vorba de decontaminarea radioactivă, prin folosirea unui pom/arbore necunoscut nouă, n.n.).

***Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo.** (E logic, de vreme ce, din dezastrul nuclear de pe Terra, au fost salvați cei mai neprihăniți oameni! n.n.).*

Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi ea** (în acea cetate de pe Luceafărul de dimineață, astfel confirmându-ni-se, parcă, definitiv, că o parte „curată” din locuitorii planetei noastre vor fi salvați și duși pe o altă planetă!! N.n.). **Robii Lui** (îngerii, locuitorii acelei planete, n.n.) **Îi vor sluji.

Ei vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor.

***Acolo nu va mai fi noapte** (ca pe Pământ; deci, e limpede că aceia care vor fi salvați din cataclismul nuclear de pe Terra, vor fi duși pe o altă planetă, iată, ce, repet, spunea Dumnezeu:*

„Nu voi mai da niciodată potop de ape, ci potop de foc!” n.n.).

Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina Soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina.

***Și Domnul Dumnezeul Duhurilor proorocilor** (Iisus Hristos, n.n.) **a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi** (pământenilor, n.n.) **lucrurile cari au să se întâmple în curând** (adică în jurul anilor 3202 – 3204! n.n.).”*

(Biblia – *Apocalipsa lui Ioan*, Cap.22, al. 1, 2, 3, 4, 5 și 6)

Tocmai de aceea îi dăm dreptate Împăratului și înțeleptului Solomon, când spune că „**blestemul e în casa celui rău**”, căci, cu adevărat, atât binele, cât și răul, stau în puterea și în voința noastră, blestemul fiindu-i străin celui ce se reazemă de Dumnezeu.

*Umbrei Tale eu m-aș ține,
cum icoane bizantine,
la troițe, în Surpate,
în duminece curate,
nu m-aș duce, nu aș geme,*

*ci-n rouri – bujorii roșii –,
cum fură ai mei, strămoșii,
când la stână bucium toarnă,
de dă bruma să se-aștearnă
peste zile-a vieții mele –
rămurele, rămurele!
Nu da, Doamne, într-o dungă,
blestem Neamului l-ajungă,
că e negură destulă,
iar cuvintele-s de hulă,
de la mesele bogate,
pân' la mine, la Surpate!
Rezemați ne vrem de astre,
de cicorile albastre;
de-ale Tale dulci povețe
și de sfinte Voronețe!...*

Surpate,
08. oct. 2023

George Voica